

Sygn. akt IV U 1122/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	stażysta Renata Olędzka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 listopada 2014r. w S.

odwołania M. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 29 listopada 2012 r. Nr (...)

w sprawie M. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo M. Z. do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 14 listopada 2012r. do 30 października 2016r.

Sygn. akt IV U 1122/12 **UZASADNIENIE**

Decyzją z (...). Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.57 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił M. Z. prawa renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że nie stwierdzono u niej niezdolności do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła M. Z. wnosząc o jej zmianę i ustalenie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczona wskazała, że decyzja organu rentowego jest krzywdząca, gdyż stan jej zdrowia nie uległ poprawie. Jest po złamaniu obu kości piętowych dlatego nie może długo stać i chodzić. Nogi jej puchną i podczas zginania w trakcie chodzenia bardzo ją bolą piety (odwołanie k.2).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując iż zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 23 listopada 2012r., która nie stwierdziła u ubezpieczonej niezdolności do pracy, a odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę tej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.3).

Sąd ustalił, co następuje:

Decyzją z (...). Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał M. Z. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres od (...) do 13 listopada 2012r. (decyzja z 19 lipca 2012r. k.14 akt o świadczenie rehabilitacyjne).

W dniu 22 października 2012r. ubezpieczona M. Z. wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k.1 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczoną na badanie przez Lekarza Orzecznika, który w orzeczeniu z 13 listopada 2012r. ustalił, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika k.14 kat rentowych). W związku z wniesieniem przez ubezpieczoną sprzeciwu od powyższego orzeczenia, ubezpieczona skierowana została na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 23 listopada 2012r. ustaliła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika k.15 i orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z 23 listopada 2012r. k.18 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 29 listopada 2012r. organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja z 29 listopada 2012r. k.20 akt rentowych).

Ubezpieczona ma (...) lat i wykształcenie zawodowe – sprzedawca. W wyuczonym zawodzie ubezpieczona pracowała niespełna rok. Od 1985r. ubezpieczona jest zatrudniona w (...) Spółdzielni (...) w S. na stanowisku pomocnika mleczarza, przy czym od 13 listopada 2012r. - w związku z odmową prawa do renty przebywa na urlopie bezpłatnym. Praca ubezpieczonej na stanowisku pomocnika mleczarza polegała na odbieraniu z maszyny pakującej masła lub twarogu, układaniu go w pojemnikach i odnoszeniu pojemników w wyznaczone miejsce. Była to praca stojąca, a ciężary przenoszone przez ubezpieczoną na krótkich odcinkach to 12 kg w czasie pracy stałej i do 20 kg dorywczo (kwestionariusz okresów składkowych i nieskładkowych oraz zaświadczenie z OSM w S. k.3-4 akt rentowych, pismo Zakładu (...) Sp. z o.o. w S. (dawny OSM w S.) z 25 lipca 2014r. k.68 akt sprawy oraz wyjaśnienia ubezpieczonej k.24-24v – nagranie od minuty 1 do 6).

W przeszłości ubezpieczona cierpiała na nadczynność tarczycy i przebyła skuteczne leczenie jodem radioaktywnym. Obecnie występuje u niej niewielkie wole nie powodujące objawów uciskowych. Schorzenie to nie powoduje u ubezpieczonej niezdolności do pracy (opinia biegłych lekarzy z zakresu chorób płuc oraz z zakresu endokrynologii k.9-10).

W maju 2011r. ubezpieczona upadła z wysokości około 3 m i doznała złamania obu kości piętowych. Przeszła leczenie operacyjne kości piętowej lewej i nieoperacyjne leczenie kości piętowej prawej. Obecnie złamania kości piętowych są wygojone, ale doszło do zmian zwyrodnieniowych obu stawów skokowo-piętowych, które rozwinęły się w wyniku przemieszczonych złamań kości piętowych. Stawy skokowo-piętowe przenoszą cały ciężar ciała podczas stania, chodzenia, biegania itp. Zmiany zwyrodnieniowe w tych stawach objawiają się silnymi dolegliwościami, obrzękami i niewydolnością chodu. Stan ten powoduje, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do wykonywania pracy zarobkowej od 14 listopada 2012r. do 30 października 2016r. Znaczna niesprawność obu kończyn dolnych powoduje, że ubezpieczona nie może wykonywać pracy chodzącej, wymagającej przenoszenia ciężarów, chodzenia po schodach, pracy na wysokości, pracy wymagającej dłuższego stania. W obecnym stanie nie może ona sprawnie i bezpiecznie – bez narażenia na dodatkowe urazy wykonywać pracy w wyuczonym zawodzie sprzedawcy oraz pracy dotychczas wykonywanej w zawodzie pomocnika-mleczarza (opinia biegłego ortopedy K. K. (1) k.72).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej M. Z. okazało się uzasadnione.

Zgodnie z art.57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz.1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. W myśl art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność

do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonej od decyzji organu rentowego odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało ustalenia czy u ubezpieczonej istnieje częściowa lub całkowita niezdolność do pracy. W tym celu Sąd zasięgnął opinii specjalistów z zakresu medycyny. Opinia biegłych z zakresu pulmonologii i endokrynologii, która nie została zakwestionowana przez strony, dała podstawy do ustalenia, że ze względu na schorzenia natury endokrynologicznej ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (opinia k.10). Natomiast opinia biegłego ortopedy w osobie K. K. (2) (k.72) dała podstawy do ustalenia, że ubezpieczona jest osobą częściowo niezdolną do pracy w okresie od 14 listopada 2012r. do 30 października 2016r. Analizując powyższą opinię Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona miarodajny i wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez specjalistę z zakresu schorzenia występującego u ubezpieczonej, a ponadto poprzedzona była analizą dokumentacji medycznej ubezpieczonej i jej badaniem. Opinia jest spójna i należy uzasadniona i co istotne biegły odniósł się w niej do kwalifikacji ubezpieczonej wynikających z formalnie posiadanego wykształcenia (zawodowego – w zawodzie sprzedawcy) oraz faktycznie (przez blisko 30 lat) wykonywanej pracy pomocnika-mleczarza. Biegły rzeczowo wyjaśnił wpływ przebytego przez ubezpieczoną złamania kości piętowych i następującego po tym urazie rozwoju zmian zwyrodnieniowych stawów skokowo-piętowych na możliwość wykonywania przez nią pracy w w/w zawodach. Wskazał, że z powodu silnych dolegliwości bólowych, obrzęku oraz niewydolności chodu ubezpieczona nie może wykonywać pracy wymagającej chodzenia, dłuższego stania, przenoszenia ciężarów, chodzenia po schodach, a takie właśnie warunki pracy właściwe są dla pracy sprzedawcy oraz pomocnika mleczarza. Dlatego Sąd uznał, że opinia ta jest w pełni miarodajnym dowodem w sprawie i oparł na niej rozstrzygnięcie w sprawie.

Należy wyjaśnić, że przed wydaniem opinii przez biegłego ortopeda K. K. (1) w sprawie wydane zostały dwie inne opinie biegłych ortopedów ,tj. biegłego ortopedy M. R. (opinia podstawowa na k.16-17 i opinia uzupełniająca na k.33) oraz biegłego ortopedy J. S. (opinia podstawowa na k.44-45 i opinia uzupełniająca na k.54), jednakże w ocenie Sądu opiniom wydanym przez tych biegłych nie można przypisać waloru rzetelności i spójności, a przez to wiarygodności. Analiza obu tych opinii pokazuje, że biegli rozpoznali u ubezpieczonej wygojone złamanie obu kości piętowych, jednakże nie dokonali niezbędnej w sprawie oceny wpływu rozpoznanego schorzenia na możliwość wykonywania przez ubezpieczoną pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Nie uczynili tego również w opiniach uzupełniających mimo wprost postawionych pytań ze strony Sądu (vide: postanowienia dowodowe k.24v i k.49). Co więcej wydane przez nich opinie są wewnętrznie sprzeczne. W opinii podstawowej (k.17) biegły ortopeda M. R. wskazał, że u ubezpieczonej przeciwskazana jest długotrwała praca związana z chodzeniem i staniem, jednakże nie utraciła ona zdolności do pracy w stopniu znacznym na ogólnodostępnym rynku pracy. Wskazać należy, że przepisom ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych obce jest pojęcie ogólnodostępnego rynku pracy, a ocena zdolności do pracy powinna być odnoszona do kwalifikacji danej osoby. Wobec wskazania przez biegłego, że w przypadku ubezpieczonej przeciwskazana jest długotrwała praca związana z chodzeniem i staniem, a w takich warunkach pracowała ubezpieczona, Sąd zwrócił akta biegłemu celem uzupełnienia opinii. W uzupełniającej opinii biegły podtrzymał swoje wcześniejsze ustalenia, choć przyznał, że praca na stanowisku pomocnika mleczarza może być niemożliwa (opinia uzupełniająca k.33). W tych okolicznościach opinii tej nie można uznać za wiarygodną. Biegły stwierdza, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy i jednocześnie wskazuje, że praca na stanowisku pomocnika mleczarza może być niemożliwa nie zauważając, że tego rodzaju pracę ubezpieczona wykonywała niemal przez całe dotychczasowe życie zawodowe, a zatem w rzeczywistości praca pomocnika-mleczarza stała się jej zawodem. Wyuczony zawód sprzedawcy wykonywała przez niespełna rok, przy czym zważywszy na warunki pracy w tym zawodzie nie sposób uznać, aby przy dostrzeżonych przez biegłego przeciwskazaniach do pracy związanej ze staniem i chodzeniem (opinia k.17) ubezpieczona mogła wykonywać również tego rodzaju pracę.

Analogiczna sytuacja miała miejsce w przypadku opinii biegłego J. S., który w podstawowej opinii (na k.45) stwierdził, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy, ale jednocześnie wskazał, że praca wymagająca długiego stania lub

ciągłego dźwigania ciężarów będzie nasilała dolegliwości bólowe, co może utrudniać prawidłowe jej wykonywanie. Wobec powstałych wątpliwości Sąd skierował sprawę do biegłego celem uzupełnienia opinii i w wydanej opinii uzupełniającej biegły podtrzymał swoje stanowisko wskazując, że zawód sprzedawcy i zawód pomocnika-mleczarza to nie są zawody, w których występuje ciągle dźwiganie dużych ciężarów i ciągle chodzenie – cyt. „bez chwili odpoczynku” (opinia uzupełniająca k.54). W przekonaniu Sądu powyższe stwierdzenie biegłego pokazuje, że biegły wydał tę opinię bez należytego rozważenia okoliczności sprawy, na które zwrócił uwagę Sąd w postanowieniu z 3 czerwca 2014r. (k.49). Doświadczenie życiowe pokazuje, a logika uczy, że nie ma zawodów, w których pracownicy pracują bez chwili odpoczynku. Nawet pracownicy na budowie, czy inni pracownicy wykonujący ciężką pracę fizyczną (wymagającą chodzenia, podnoszenia i przenoszenia ciężarów) nie pracują bez odpoczynku, gdyż jest to niemożliwe. Dlatego opinia ta nie może być uznana za miarodajną. Ponadto w/w biegły zwrócił uwagę, że wobec upływu 3 lat od wypadku, stan funkcjonalny stóp ubezpieczonej jest utrwalony. Okoliczność ta sama w sobie również nie stanowi argumentu za uznaniem, że ubezpieczona jest zdolna do pracy. Jak wskazał biegły ortopeda K. K. (1) dysfunkcja układu ruchu po złamaniach kości piętowych zawsze jest utrwalona, gdyż nie ma dobrych metod leczenia operacyjnego złamań kości piętowych i leczenia operacyjnego zmian zwyrodnieniowych w stawach skokowo-piętowych (opinia k.72).

Wobec tego, że opiniom biegłego M. R. i biegłego J. S. nie można przypisać waloru wiarygodności (wobec ich wewnętrznej sprzeczności) Sąd nie uwzględnił wniosku organu rentowego o zajęcie wspólnego stanowiska przez wszystkich ortopedów ,tj. biegłych M. R., J. S. i K. K. (1). Podobnie brak było przesłanek do dopuszczenia dowodu z opinii kolejnego biegłego ortopedy. Opinia biegłego K. K. (1) jest rzetelna, spójna i logiczna, a organ rentowy nie wskazał umotywowanych zastrzeżeń pod adresem tej opinii (pismo organu rentowego k.81).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477.14§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że ubezpieczonej M. Z. przysługuje prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 14 listopada 2012r. ,tj. od dnia następnego po ustaniu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego do 30 października 2016r.